

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicationem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Brevissima Ad
Perfectionem Via: Hoc Est, De Perenni divinæ voluntatis intentione,
executione, apprehensione

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066340

Caput V. Occurritur dubiis contra dicta surgentibus, & quæ sit
perfectissima Christum imitandi ratio, cúrque necessarium fuerit Christum
venire, docetur

urn:nbn:de:hbz:466:1-45352

CAPUT V.

Occurritur dubiis contra dicta surgentibus, & qua sit perfectissima Christum imitandi ratio. Curque necessarium fuerit Christum venire, docetur.

19.

Motus aliquis his, quæ jam dicta sunt, dicere fortasse poterit; Hinc sequi, quod quis Christum Dominum in suis operibus imitando, per Christumque ad Deum, juxta ipsiusmet præceptum pergendo, ad Deum aut non sit, aut tarde & ægre sit perventurus: cum tamen Apostolus disertè dicat, *quod non sit aliud nomen datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri, nisi utique nomen Jesu*; & ipse Christus non minus clarè pronuntiet. *Nemo venit ad Patrem, nisi per me. Ego sum via, veritas, & vita.* Quomodo igitur, si Christus est via ad Deum, sine quâ nemo ad illum pervenire potest, alia quædam brevior via ad Deum statuitur? Equidem non dico ad Deum per Christum perveniri non posse; clarè enim hoc verba Evangelii, atque adeò omnis Christi œconomia, convincunt: sed dico, dari altiore[m] quandam, quin & magis immediatam (si nunc Voluntatem Dei à Christo ut Homine secernamus) ad Deum perveniendi rationem, quàm est per Christum; quin addo, dari talem, sine quâ ne ipse quidem Christus, si ab eâ separari posset, via esset, aut utilis esset; & à quâ Christus ipse habet hoc, quòd sit ad Deum via. Neque enim Christus aliter & aliunde est ratio ad Deum accedendi, quàm ex Dei voluntate; adeò, ut ad Deum per Christum, perque ejus fidem ac doctrinam & imitationem

*Actor. 4.**Joan. 14.*

tionem perveniri non posset, nisi Voluntati Divinæ hæc fides, doctrina, imitatioque inniteretur; quia enim Deus voluit nos in Christum credere, & hanc fidem nobis prodesse, idcirco, & nos credere tenemur, & fides nobis prodest: fac hæc Deum nolle, ruunt omnia.

Quod quidem tum multis aliis argumentis, tum illo imprimis probatur, quod supra in hunc ipsum finem proposui, quando dixi, Christum ipsum, nec per aliam viam ad Deum ivisse, neque pervenire potuisse, quàm per hanc divinæ Voluntatis. Certe enim Christus ad Deum pervenire necesse habuit, quoniam ipse ait: *Vado ad Deum, qui me misit. A Deo exivit, & ad Deum vadit; ascendo ad Patrem meum, &c.* Si autem necesse habuit ad Deum pervenire, debuit & viam habere: Via Christi ad Deum, fuit Voluntas Dei. Ergo consequenter regula operum Christi, quibus ad Deum ibat, fuit Voluntas DEI, habuit ergo Christus altiorem regulam, quàm ipse ire, & dirigi in eundo ad Deum debuit. Hanc igitur regulam, quæ Christum rexit, & perduxit ad Deum, dico altiorem esse, & magis immediatam rationem perveniendi ad Deum. Ea propter nullum opus Christi nobilius, majusque est, teste Scripturâ, quàm Voluntatis Dei executio: nec ullius rei nobis tam illustre (addo & tam solum) exemplum dedit, quàm Voluntatis divinæ exequendæ. quidquid enim fecit, studio divinæ Voluntatis exequendæ fecit. Ergo Christum etiam in hoc imitari, est in maximo opere illius eum imitari; in hocque solo illum imitari debemus. Scripturam autem quam citavi, dico, esse illum Pauli locum; *Christus factus est obediens*

V. P. Druzb. Op. II.

B

diens

20.

Joan. 16. 13.
20.

Ad Phil. 2.

Druz
Druzi
ari usce
m:l
V
76

diens usque ad mortem, &c. propter quod & Deus exaltavit illum, &c. Hic enim Paulus expressit, causam exaltationis Christi non aliam, quàm Voluntatis Divinæ executionem.

21.

Neque hæc res est Christo Domino injuriosa, quin potius gloriosa; altissimum enim nobis modum Christum imitandi, exponit & proponit: facit enim & docet, non tantum, ut pro regulis nostrorum operum opera Christi assumamus, sed etiam ut secundum quam regulam Christus opera sua direxit, & nos secundum eandem dirigamus, & quâ viâ Christus ad Deum ivit, nos etiam eandem teneamus; quod sine dubio celsius est imitationis genus, quàm si opera ejus tantum attendentes, regulam operum ejus ignorantes, nostra opera operibus ejus, non regulæ ejus accomodemus. Sicut nemo negârit, quod perfectius imitetur Magistrum discipulus Pictoris, tunc, quando ex eadē arte, ex quâ Magister pingit aut pinxit imaginē, & ille similiter illi similem pingit, quàm si artis Magistri sui ignarus præceptorumq; ad imaginem tantum à Magistro profectam respectans, similem illi depingere conetur: qui enim sic imitatur, artem non scit, nec regulam, proinde nec Magistri perfectionem assequitur: neque omninò Magistrum, sed opus Magistri imitatur, proque arte ac regula operationis suæ, exemplari per artem depicto utitur. Pari ergo ratione, qui opera talia facit, qualia fecit Christus, & ideò tantum, quia ille fecit, benè quidem is facit, & aliquo modo Christum imitatur, non perfectè tamen imitatur Christum, sed potius tantum opus Christi, quoniam nec operationis Christi modum,

dum, nec artem imitatur, aut exprimit; at verò ille demum Christum per omnem modum imitatur, qui & hoc facit quod Christus, & eo modo, ex eadem arte, secundum eandem regulam, secundum quam Christus fecit: hoc est enim verè discipulum esse, hoc est perfectionem Magistri affecutum esse, quodque discipulo sufficere, Christus non dubitavit asserere, quando dixit: *Sufficit ei (discipulo) si sit sicut & Magister ejus*, Ex duobus igitur hisce bene operandi modis. *Facio istud quod Christus fecit, quia Christus fecit.* Et: *Facio istud quod Christus fecit, quia Deus præcepit*, nobilior, excellentiorque est modus posterior, quàm prior: tum quia nobilior est Dei voluntas, exemplo & opere Christi: (secludendo personam operantis) tum quia ipse Christus Dominus, non primum modum sed secundum tenuit: ex quo etiam sequitur, quòd non is, qui primum operandi modum, sed is, qui secundum tenet, Christum Dominum imitetur, quoniam quem modum Christus in operando tenuit, & ipse tenet.

Matt. 10. 25.

22.

Atque ex his confestim solvitur altera cum hac connexa difficultas. Dixerit enim fortè aliquis. Grátis Christum in mundum venisse, neque fidem in Christum, ejusque imitationem nobis ad salutem necessariam: Siquidem (ut dicebam) sequendo solam Dei Voluntatem, eique inhærendo salvari possumus. At enim ego non dicebam, sine Christo - Homine pervenire nos ad Deum (stante hoc rerum humanarum ordine, qui defacto est) posse; sed tantum dixi, perveniri immediatius, & altiore viâ, quàm per Christum hominem, etsi non sine

B 2

Christo

Drux
Sicut
ari. asce
m: l
V
76

Christo Homine; *ē* scilicet viā, quā ipse prior, & ad exemplum nostrum pervenit Christus, per Voluntatis nempe divinæ executionem, quæ supponit Scientiam sui, atque cognitionem; cognosci verò non potuit, nec potest, nisi per Christum; ipse enim à Deo datus est Magister & expositor divinæ Voluntatis, idque non speculativus tantum, docendo nos quid Deus velit, quid jubeat, quid vetet, quid consulat, quid approbet, quid (uno verbo) facere nos velit; sed etiam practicus, docendo suo exemplo, quomodo hoc ipsum, quod faciendum docebamur, faceremus.

23. Quæ causa est, cur Christus necessarius nobis fuerit ad credendum, ad discendum, ad imitandum, ad valendum? curque non gratis venerit? curque etiam tam multa heroicarum virtutum opera in omni genere ediderit? Ad credendum quidem esse necessarium, quia oportebat nos credere Christum à DEO esse, & DEUM esse; docendi auctoritatem, & verba vitæ æternæ habere. Ad discendum, ut ab eo Voluntatem Dei disceremus. Ad imitandum, ut ab eo modum Voluntatis Divinæ exequendæ practicum, & in exemplo haberemus: ad valendum, sine ipso enim nihil valebamus facere, nec Voluntatem Dei, aut scire, aut exequi, sed ejus ad id merito & gratiâ opus habebamus, ut ipse nobis promereretur & gratiam, & jus ad gratiam, per quam & cognoscere, & velle, & posse, & reipsâ exequi potentes essemus Dei Voluntatem. Sine ipso enim nihil possumus facere; in ipso vivimus, movemur, & sumus; per ipsum, & in ipso, & ex ipso sunt opera nostra omnia;

ab

ab ipso habemus scire, velle, posse, facere pro bonâ voluntate nostra. Alioqui autem illis heroicis virtutibus opus non erat ad nudam Voluntatis divinæ explicationem, imò nec ad nostram redemptionem: redimi enim unicâ guttulâ Sanguinis, imò unico nutu oculorum ejus poteramus: verùm ad nos suo exemplo instruendos; ut scilicet, non tantùm sciremus Voluntatem Dei, & quæ agenda, non agendavé essent, sed etiam exemplar ac modum eadem agendi haberemus. Qui modus non poterat facilè nobis infirmis & rudibus, quin & malitiâ corruptis dari in uno aliquo levi Christi Domini factò, sed oportebat heroica, & plurima facinora virtutum excellentium exhiberi: puta, Amoris Dei, & proximi, & inimicorum: Obedientiæ ad Deum, & omnem Magistratum: Spei contra spem; Humiliationis & Humilitatis, Patientiæ, cum Innocentiâ & rectè factis: Paupertatis Spiritûs, Castitatis, Mansuetudinis, Resignationis, Silentii, Zeli, Discretionis, &c.

Non est ergo dicendum, posse ad DEUM perveniri sine Christo, sed potius posse & debere ad Deum immediatè perveniri exemplo Christi, ductu Christi, modo eo, quo pervenit Christus. Passus est Christus indigna, quia Deus ita voluit, possumus & nos, quin & debemus injurias pati, quia Deus idem vult, idque se velle ostendit, per doctrinam, & per exempla Christi; ut scilicet, ut vellemus tanto exemplo moti, & ut sciremus, tanto Magisterio practico docti, & denique & possemus, copiosissimis efficacissimisque ejus meritis adjuti, & roborati divinam suam Voluntatem, quantumvis ardua volentem

Drux
Sicut
ari. usque
m: l
V
76

exequi. Quod utique excelsissimum genus est, tum imitandi Christum, tum pertingendi ad Deum.

25. Totum hoc, quod dixi hactenus, robur sumere potest ex eo, quod Christus Dominus aliquando dicebat, Observationem verborum seu mandatorum Dei, beatitudinem & salutem conferre; aliquando dicebat Observationem mandatorum suorum id facere. Faciebat enim hoc, quia aliquando se ut hominem à Deo discernebat, aliquando se ut Deum in æquali portione cum Deo ponebat. Quando se à Deo separabat, non suorum, sed divinorum verborum custodiam salutarem esse dicebat, tanquam altius esset, Dei, quàm sua verba custodire; quando Deo se ex æquo ponebat, verba quoque sua spiritum & vitam esse, hoc est, salutem & beatitudinem æternam illa servantibus conferre, demonstrabat.

CAPUT VI.

Studium exercendi se in solius divine voluntatis Intentione, & executione, non præjudicare aliis piis exercitiis ostenditur.

26. **A**T enim non nemo dicet: Ex hâc doctrinâ, quam tradimus, colligi videtur; debere nos abjicere atque negligere tot media ad virtutem, tot exercitia sancta, tot Spirituales doctrinas à Sanctis Patribus traditas & excogitatas, imò ab ipsomet Spiritu S. inspiratas; & quorum tot libri, tot de rebus Spiritualibus tractationes; tanto labore & diligentia passim conscripta